

ביאורים

'ואשר זכרת מענין הפושע' - יהודי מומר, שהכיר היטב את פסוקי התורה, ניסה להביא ראיות לאמתת האיסלם מפסוקי התורה. ארבע ראיות מונה כאן הרמב"ם בשמו, ובהמשך ישיב עליהן אחת לאחת.

מקדים הרמב"ם שראיות אלו הן שחוק ולעג, שאפילו אותם יהודים מומרים לא מכירים בהן כראיות טובות. רק מפני שבקוראן כתוב שמוחמד מוזכר בתורה, החליטו אותם פושעים, שרצו להתחנף בפני המוסלמים, להוציא ראיות אלו מן הפסוקים. עד כדי כך הרחיקו לכת, שאחת הראיות שהביאו היא גימטרייה של מוחמד שלכאורה כתובה בתורה.

מעבר להוכחות שהוציאו הפושעים מתחת לשטיח, שבהן ידון הרמב"ם בהמשך, טענו חכמי המוסלמים שמוחמד אכן היה מוזכר בעבר בתורה, אך היהודים מחקו והסירו את שמו. אלא שטענה זו הבל היא, שהרי התורה הועתקה ללשון סורית, פרסית ויוונית עוד קודם שנולד ה'פסול' - מוחמד, מאות שנים קודם לכן [500 שנה]. ואיך אפשר לומר שישנו היהודים את הכתוב, כאשר בכל ספרי התנ"ך, בכל קצוות תבל, לא נמצא שינוי אפילו קל שבקלים.

הרחבות

• אמתות המסורת

בהיותה קבלה רבים מרבים... ולא נמצא בכלם חלוף כלל. הרמב"ם כותב על מעלת מסורת ישראל, שהיא מבוססת על קבלת רבים מרבים, שלא כקבלת הנוצרים והמוסלמים, המבוססת על קבלה מאיש אחד.

ביתר הרחבה כתב הרב קוק על ודאות ואמתות מסורת ישראל: "והנה כשיהיה האדם חפשי באמת ברוחו, וידון בלא משוא פנים על ערך התורה וסיפורה כמו שדנים על כל רשימה היסטורית, מיד יחוש ברוחו את האמת לאמיתתה, ויכיר שאי אפשר כלל לזייף היסטוריה כללית ועיקרית של אומה שלמה באופן גלוי ומבליט כזה, באופן שהמאורעות ההיסטוריים הם כל כך מדויקים, כל כך מכוונים ומפורשים, בשמות האנשים ותולדותיהם, נושאי היסטוריה הברורה, בציון המקומות החיים לפנינו והודעת הזמנים לימים לחדשים ולשנים" [לנבוכי הדור כן]. אי אפשר כלל לזייף היסטוריה של אומה שלמה, ואי אפשר לזייף תורה שניתנה בפני רבים, ובייחוד שהפרטים הרבים הכתובים בתורה כולם מפורטים לפרטים: במקומות, בזמנים, בשמות האנשים ובכלל.

על מסורת התורה בישראל כתב רבי יהודה הלוי "שהיא כמראית העין" [כוזרי א, כה]. מה שאדם רואה בעיניו אינו צריך להוכחה שכלית. אדם בריא אינו מבקש ראיות שכליות למה שרואה בעיניו. אדם בריא שרואה מולו עץ, אינו רואה צורך לדון בשכלו האם אכן יש מולו עץ. כך גם עם ישראל אינו צריך הוכחות שכליות על אמתות התורה, משום שהמסורת חזקה, מוחשית וברורה כמראית העין.

(ב) **ואשר זכרת מענין הפושע אשר הביא בני אדם לחשב ש"במאד מאד"** (בראשית הטענה שהמשונע מוזכר בתורה ז', ט) הוא משונע, וכן אמרו: "הופיע מהר פארן" (דברים לג, ב) ורמז אליו, וכן אמרו: "נביא מקרבך מאחריך כמנזי" (שם יח, טו), וכן יעודו לישמעאל: "ונתתיו לגוי גדול" (בראשית ז', ט) - אלו ענינים מאוסים מאד ממי שאמרם, ולא יאמר בהם שהם בתכלית החלשה, אבל עשות ראיה מהם שחוק ולעג גמור, והם ענינים לא יכניסו ספק כלל, ואפלו אצל המון עמי הארץ והבורים. והפושעים עצמם אשר טענו בהם לא יחשבו כן, ולא יספקו עליהם, ואולם יכנונו להתפאר באלו המאמרים אצל הגוים, ושיראו להם שהם אמתו מה שבקלון באמרם שמשגע כתוב בתורה. והישמעאלים עצמם לא יאמינו באלו הראיות ולא יקבלו, ולא יביאו מהן ראיה, בעבור שהפסדן מברר מאד, וכאשר לא מצאו להם טענה כלל בכל התורה, לא פתוב, ולא דמיון, ולא מקום מחשבה להתלות בו - אמרו: המירותם התורה ושינתם אותה, ואתם מחקתם שם פלוני ממונה. ולא מצאו טענה טובה מזאת, עם היותה בתכלית הגנות והפחיתות, ובטולה פשוט להמון וליחידים, בהיות התורה נעתקה ללשון הסרסוף והפרכי והיוני והלועזי קדם שעמד הפסול מאות שנים. ועוד, בהיותה קבלה רבים מרבים במזרח הארץ ובמערבה, ולא נמצא בכלם חלוף כלל, ואפלו בנקדה ובמקומה לא נמצא חלוף, ואף כי בענין. ולא הצריכם לזאת הטענה החלושה רק העדר פסוק מזדמה בתורה.

במאד מאד - בברכת ה' לישמעאל נאמר: "והרבתי אותו במאוד מאוד". הוא משונע - שפסוקים אלו מתייחסים למוחמד. **יעודו** - הבטחתו. **בתכלית החלשה** - ראיות ברמה מאוד קלושה. **אבל** - אלא. **המירותם** - החלפתם. **ובטולה** - דחיית טענת המוסלמים. **הפסול** - מוחמד. **ואף** - וכל שכן. **מזדמה** - המרמז על אמונתם.

